

Sygn. akt V.2 Ka 36/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Olga Nocoń (spr.)

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r.

sprawy: **T. R. /R./**

syna W. i B.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 30 września 2014r. sygn. akt II K 157/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że na podstawie art. 63§2 kk na poczet środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w pkt 2 zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia 15 lutego 2015 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych (dwadzieścia złotych) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 350 złotych (trzysta pięćdziesiąt złotych).

Sygn. akt V.2 Ka 36/15

UZASADNIENIE

T. R. został oskarżony o to, że w dniu 15 lutego 2014 r. w Ż. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. mając 0,35 i 0,31 mg/l (wynik badania na urządzeniu

Alko-Sensor) oraz 0,61 i 0,57 promila alkoholu w wydychanym powietrzu (wynik badania na urządzeniu Alkometr), tj. o czyn z art.178a§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 r., wydanym w sprawie II K 157/14, Sąd Rejonowy w Ż. uznał oskarżonego T. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przyjmując że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła nie mniej niż 0,29 mg/l, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.178a§1 k.k. i za to na podstawie art.178a§1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art.42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. R. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Na podstawie art.49§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art.50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści w budynku Sadu Rejonowego w Ż. przez okres 1 miesiąca.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 440 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego T. R., zaskarżając orzeczenie w całości. Powołując się na przepisy art.438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k., zarzucił skarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art.9§1 k.k. poprzez nieokreślenie w treści wyroku oraz jego uzasadnieniu zamiaru, tj. bezpośredniego lub ewentualnego, jaki towarzyszył czynowi oskarżonego,

- art.63§2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niezaliczenie na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia 15 lutego 2014 r.,

2. obrazę przepisów prawa procesowego mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art.413§2 pkt 1 k.p.k. poprzez brak zawarcia w opisie czynu zabronionego w części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 30 września 2014 r. opisu znamion strony podmiotowej czynu, którego popełnienie przypisano oskarżonemu, w tym postaci zamiaru, z jakim działał oskarżony,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przyjęcie przez Sąd I instancji, iż najniższą wartością zarejestrowaną na urządzeniu stacjonarnym podczas badania oskarżonego była wartość 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy w rzeczywistości najniższą wartością była wartość 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasadniczo na uwzględnienie nie zasługiwała.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi I instancji uchybienie przy ocenie zebranego materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (tak m.in. wyrok SA w Lublinie z 27 kwietnia 2006 r.,

II AKa 80/06, Prok. i Pr. – wkł. 2007/2/32). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca. Sąd I instancji poddał analizie wszystkie zebrane i prawidłowo przeprowadzone dowody, zaś ocena tych dowodów nie przekracza granic określonych regułą z art.7 k.p.k. Nie można też uznać, by Sąd ten pozostawił poza sferą rozważań niektóre istotne dowody i wynikające z nich okoliczności, a z innych nie wyciągnął oczywistych wniosków. Tym samym nie sposób mówić o dowolnej, jednostronnej czy niepełnej ocenie materiału dowodowego. Wbrew temu, co wywodzi skarżący, Sąd Rejonowy bynajmniej nie ustalił, „iż najniższą wartością zarejestrowaną na urządzeniu stacjonarnym podczas badania oskarżonego była wartość 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu” (s.2 apelacji), lecz przyjął, że co najmniej tyle wynosiło stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego w czasie zarzucanego zdarzenia. Uczynił to najpewniej w oparciu o wynik badania bliższy chwili zatrzymania, bowiem w dwóch pomiarach na urządzeniu Alkometr Awat A2.0 uzyskano wyniki malejące, przy czym każdorazowo była to wartość jednoznacznie przekraczająca próg ilościowy, przewidziany w definicji legalnej stanu nietrzeźwości. Należy przypomnieć, że zgodnie z art.115§16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Nietrafne jest stanowisko skarżącego, jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art.9§1 k.k. Obraza prawa materialnego (art.438 pkt 1 k.p.k.) polega na błędnej wykładni przepisu, na zastosowaniu danego przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub na niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Brak określenia w treści wyroku postaci zamiaru, z jakim działał oskarżony, nie może stanowić o obrazie przepisu prawa materialnego. Ewentualne uchybienia w formułowaniu rozstrzygnięcia winny być rozpatrywane w aspekcie obrazu przepisów procedury, jednak na gruncie niniejszej sprawy nie dopatrzonego się takiego naruszenia przepisów postępowania, które miałyby wpływ na treść zapadłego wyroku. Nie mogą tego zmienić tezy orzeczeń przywoływane w apelacji bez uwzględnienia charakteru i realiów spraw, na gruncie których zostały wydane. Niewątpliwie w świetle ukształtowanego orzecznictwa przy skazywaniu za zabójstwo sąd obowiązany jest wskazać, czy przestępstwo popełniono z zamiarem bezpośrednim czy ewentualnym (por. m.in. post. SN z 28 maja 2003 r., WK 10/03, OSNKW 9-10/2003, poz.76; wyrok SA w Lublinie z 27 marca 2012 r., II AKa 13/12, KZS 2012/9/69; wyrok SA we Wrocławiu z 4 września 2013 r., II AKa 246/13, Lex nr 1381616). Zasadne jest też wymaganie, by przy przestępstwie wypadku drogowego w opisie czynu przypisanego zawarte zostało ustalenie, czy naruszenie zasad bezpieczeństwa ruchu miało charakter umyślny czy nieumyślny (zob. postanowienie SN z 29 kwietnia 1997 r., V KKN 255/96, OSNKW 7-8/1997, poz. 60). Nie sposób natomiast przyjąć – jak oczekuje tego skarżący – że brak określenia strony podmiotowej w opisie czynu z art.178a§1 k.k. miałby doprowadzić do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Zgodnie z art.8 k.k. występki można popełnić nieumyślnie jedynie, gdy ustawa tak stanowi. Ustawodawca nie przewidział nieumyślnego typu przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, samo kierowanie pojazdem w sposób nieumyślny trudno sobie zresztą wyobrazić. Ubocznie podnieść należy, że nawet, gdyby zarzut nieprecyzyjnego lub niepełnego opisu czynu był zasadny, nie prowadziłyby to do wzruszenia wyroku przez sąd drugiej instancji, gdy dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne wskazują na zaistnienie wszystkich znamion danego przestępstwa. „W przeciwnym wypadku, a więc gdyby z tego powodu uniewinniono oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo że wyraźnie ustalono, że czyn ten popełnił i uczynił to od strony podmiotowej patrząc w taki sposób, jaki jest wymagany jest przy dopuszczeniu się tego przestępstwa, doszłoby do uniewinnienia osoby winnej mimo wykazania jej sprawstwa i winy, a więc w sposób niezgodny z wymogami art.2§1 pkt 1 k.p.k.” (postanowienie SN z 20 marca 2014 r., III KK 416/13, Prok. i Pr. – wkł. 2014/6/16).

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części, w jakiej skarżący wytknął brak zaliczenia przez Sąd okresu zatrzymania prawa jazdy oskarżonego na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Dokonanie stosownego zaliczenia w tym przedmiocie nakazywała treść art.63§2 k.k., a fakt zatrzymania oskarżonemu w dacie zdarzenia dokumentu prawa jazdy wynikał wprost z akt sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art.63§2 k.k. na poczet środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznego orzeczonego w pkt 2 zaliczył

oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 15 lutego 2014 r. do 15 lutego 2015 r. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji, pochodzącej wyłącznie od obrońcy oskarżonego, było obciążenie T. R. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego (art.636§1 k.p.k.).